

DOI: 10.69085/afp20243141

**ВАРИАТИВНОСТТА
НА (САМО)ОТЪЖДЕСТВЯВАНЕТО
КАТО ОСНОВАТЕЛНОСТ НА ДЕСТРУКТИВНИТЕ
ПРЕЖИВЯВАНИЯ ПРИ ПОЛЗВАНЕ НА ТРЕНИНГИ
В ИЗСТЪПЛЕНИЕ
(ЗА ПОДГОТОВКА НА АКТЬОРСКИЯ АКТ)**

Валерий Пърликов
vparlikov@uni-plovdiv.bg

***Резюме:** Съществуването за изложението е дефинитивно преживяемо като монадна карцираност, при което изпълнението демонстрира илюзорността на параметрите ѝ и отключва за съществуването вариативността на ставането. Така парадоксирането на акта на съществуване, повдигащ в едновременност всяка смислова алтернатива и поради това изсипване в безразборност на езикови полета (в които да е разбираемо случил се) влече със себе си неартикулируемостта на ставащото (доколкото всякак в едновременност става) и в крайна степен отказ от доверителността (към смислеността да сме сложими в съпричастие), валидираща общението. Изстъплението е преживявано като травмираща деструктивност, доколкото е разпад на достоверността на самотъждественето, схождане му към ерозираща заедност и захвърляне в свободност без предела на живеенето на менето (в твърде действителност-ми съм всеки възможен, всички). Поради това случаят на тренинга в изстъпление не е симулиране на живот (зрелище в традиционното му възприемане като направеност), а витално ставане и е медиен (симулативен)*

конструкт едва при наличието на свидетелстващи (го) с контекстна дефиниция да са в заедност (а не в цялост сега-ставащи). Тренингът на изпълнението е демонстратор на намислеността на протоколите, през които съпричастието е самопроизводителност през употребата му за въвеждане на доверие в общението към безсмислеността на стоенето в общезитие (ако събраността е заварван ни институт на власт на понятността).

Ключови думи: изпълнение, доверителност, общение, субект, съществуване

THE VARIABILITY OF (SELF) IDENTIFICATION AS A BASIS FOR DESTRUCTIVE EXPERIENCES WHILE USING TRAINING IN EXCESSIVE OUTBURSTS (IN PREPARATION FOR A THEATRICAL ACT)

Valeriy Parlikov

vparlikov@uni-plovdiv.bg

Abstract: *For purpose of this exposition existence is defined as experiencing a monadic incarceration. Excessive behaviour reveals the illusory nature of its parameters, as it unlocks for the existence the variability of becoming. Thus, turning the act of existence into a paradox upgrades any meaningful alternative to simultaneity and because of this spill of linguistic fields into a state of indiscriminateness (where it purportedly happened), brings along the inarticulateness of the becoming (insofar as in any way it becomes in simultaneity) and ultimately also brings along a rejection of trustworthiness (towards the meaningfulness of being in communion) that validates communion itself. The excessive outburst is experienced as a traumatic destructiveness, insofar as it is a breakdown of the credibility of self-identity, its descent into an eroded togetherness and being thrown into freedom without the limit of living the me (in the too real-me, I am anyone and everyone). Therefore, the case of training in emotional outburst is not simulating life (spectacle in its traditional perception as*

something done), but as vital becoming and is a media (simulative) construct only in the presence of witnesses with a contextual definition of being together (and not in whole now-happening). The training of the outburst is demonstrative of the deliberateness of the protocols through which empathy is self-produced through its use to introduce trust in communication towards the futility of being in communion (if togetherness has the power of institution of the self-evident).

Key words: *unfolding, trustworthiness, communion, subject, existence*

Увод

„Изстъпление“ е терминът, предпочетен за нуждите на изложението като относително периферно използван (рефериращ с проблематична конотация към ортодоксалната аскеза) и така/такъв подходящ за инвертирането на влаганото съдържание в силогичното множество, маркиращо иначе скритото-ни умълчавано (в отстраненост на разбираем през условна универсалност му език речева емпирия): епифания, особено състояние на съзнанието, изместено (състояние на) съзнание, транс, афекти с архетипна съдържимост, зона на внушаемаост, екстатика и пр. казвания на (ефектите от) изсипването в речимото на иман дотогава за понятността недостъпен (за рационализация) преживелищен материал. Преживяването в настоящия анализ е като атомарната (неразградима) структурна единица на непосредствения ни (асемблиращ менето ни в индивидуализиран език, на който сме смислими като-себе-си) опит с нещата (в тяхната съзерцаемост, като в монологично протоказване им). Доколкото изложението е текст (сложен в конкретен, точно-този-ни език), то извън него няма как нещо да бъде твърдяно (не и смислено), което не означава в непрременност отъждествяване на езика (този, и настоящото изложение) с някак възможното (защото е допустимо друго предаваемо на друг език, на които сега нещо-то на казането е отложено в бездостоверност му, така и безсмислено). Но го твърдим непредаваемо, и ако е изобщо сложимо в протокол на общение – несъгласуемо, защото неразбирано е и изцяло в процесуалност си (в неспирност на роенето на съдържания, хиперактуално). Изглежда, преживяването (изобщо и в частност това на из-

стъплеността) може да бъде имано (така е и налично, винаги за някой-си), то е сходило към някаква персоналност и през него тя се автотъждестви (като аспект на казване-си заварен в монадност), екзистирайки се в акт на съществуване. Преживяването в този алгоритъм на присъственост му не се поняти като доезиково събитие (защото за него няма как да знаем, поне не и удостоверимо от съгласуемостта му в доверие към изричането), но този му пласт на ставане не се отсича за процесуалността на общението – така преживяването някак удържа да е съставляващо емпирията на действителното.

Видимостта на патерналистичното съдържаемо, произтичаща от стартера на изложението е, че едно нещо (изстъплението; синхронно на подобности в ареал на сходими си неща), е подложено на оглеждане през различни нагледи (откъдето и натрупването на синонимизирани наричания, в принадлежност на съответна им дискурсивна верига, която и маркират „имана предвид“, сочйма), като че сборът им в множество има да го (нещото на казването) представи не какво е и така да го определи, а как е провиждано (в квазибиография на посочванията му от някой валиден за културността, авторитетен ѝ) – така то изглежда да е действително съществуващо(то), мислено през субективации. Така класът, който асамблира изброените ги подава на знаеното в съгласуемост, безконфликтуващи, като че конфликтът (им в евентуалност му) сигнализира едновременно преживяемостта и понятността на гранични уподобености, които граници на индивидуализация в хода на разбирането (им) следва да се снемат при осъзнаването („осветяването“ от рационалността, някак сложеност към познаваем мотив/причина и така приложени към редност) им. Тоест конфликтът (отделящ понятията, съдържаеми на класификацията) е преживелищна функция на неосъзнатост (незнание, маркиращо недосмисленост) и може да бъде коригирана точно през класифицирането (при помнене на допускателна приближеност им към безпонятното семпло преживявано, към което и ще са сходими).

Основно изложение

Прожектираната през конструкцията на изричаната като стартер на тезата ми (отделяне на своето от изреждане на нечий, за

нещо-си предназначими казвания на нещото) дихотомна съдържателност, обаче (наред с отказа от дефиниране на изстъплението и определянето му чрез класът, в който е понятна попадналост при ползвания допуск на понятийно приближение), въвежда разбирането, че разлнствеността на предмета му е наричане на (нещо) неизговоримо иначе. Оттам и отликите (семантичните динамики) не са никак конфликтующи и гносеологично преодолими съдържаеми на нагледа (защото достоверно можем да казваме онова, което можем, имаме способността, изобщо да знаем), а по същество мисления му в различни парадигми (откъдето потенциалните отграничения с непригодими, поради което оставени в чуждост му, концепти), локализиращи през собствени си езици (понятност и доверие към способността им да казват разбиращите ги в склоненост към съпричастие за някакво действие). Тогава-така то (неизговоримото) не би било като извън тях, но за тях биващо (като ретрансцендирано) нищо ще да е (ако извън наратива им е). И още, условно налично ще е неизговоримото, ако е (някак) действащо – действието е това (нещо) съответстващо на някаква променяемост (дори не станала да е за друг-ми, но е така смислима), което дефинира действителното (променяното, възникващо с действащото), защото (въз)действащо (ни) е, преживяемо в убеденост (че е), и поради това е в изцялост насъщно (за разбиращите го такива). В този алгоритъм изглежда възможно да сме сезирани от действие на неизговоримото, ако се заварваме преживяващи (нещо) в действителност, за която (в смислимите ѝ характеристики) нямаме основания да знаем (изобщо да раз-познаваме я в друг гносеологичен ни статут). Така неизговоримото ще е точно даваното в нагледа, изцяло процесуалност на ставането (ни) в присъственост-ни (отъждествени с преживяното, а него – тъждествено да е съществуващо-то). Присъствието на мисленото като умълчаното (в радикалната казаност на у-плътненото речимо) е нашето-си за всички, там (във вседостъпността) то е и нас в станалост, изговоримо като нонсенс на претенцията за съществуването на емпирирана субектност – доколкото в универсалността на прегледното отсъства изобщо идеята за единичност (защото е безвременното на вида, в/твърде/на човешкост е). Преживявани като в изстъпленост (извън нормата на правилност на смисленото) сме, но само в удивление на отказа нещото в понятността на езика да сме

(като да сме субективирани), там (видими в откритост-ни) сме и някак като по истина (биващи в изтеклост от езика на който сме казваеми). Да не сме в понятност, като умълчани (анонимирани) бивайки е задействане, еквивалентно на пренебрежението към някакви (придошли с езика) предразположености нещата да са такива, каквито са мислени (вече, с у-знаването на езика). Това, че сме замислени (и всичкото на понятността) в предвареност ни от езика, на който нещо ще казваме, изглежда сломимо при повдигане на известни ни (защото са мислени, ако правилно, в нормата на казваемост изречими са), но неподдържани в актуалното (речниково) мислено значения на ставане, които определят (синхроничен на смислимото, контекстуален му) фон на понятност (пресупозиция на казването му срв. (Аллахвердов, 2000, с. 487 – 489), в отчетливост на който ще бъде смисляно случващото-се. То ще предизвиква преживявания, доколкото и с интензитета, с който фоновата контекстуалност следва да бъде ревизирана и преакцентирана (доколкото там са в латентност им вариации и дихотомни твърдения). По същество резултатът от преакцентирането не повлиява специфичната оценка на характеристиките на преживяването (калкулира се усилието за трансформацията, но и еуфоричното удивление от иновирането на вече смисляното), доколкото то не казва-ни друго, освен че в живост сме. Изглежда така не е възможно да дефинираме ценностно знака на преживяемостта на изстъплението, доколкото то се оказва въввлечено в контекстовото мислимо (нещото на разбираемостта, към която ще се изтеглят значенията на казването), но поради (някаква, предходила живеенето-ни в актуалност смисленост) предпочетеност на контрапункта му в дихотомията, която го описва познаваемо, като да е в (културна) потъмненост. Ако обаче развием предходното заключение и го смисляме през етичната му кодировка, която твърди единствено съпричастността като благо(то на общежитийността) и отхвърля еманципацията на себичността (за която е в несъщественост съотнасянето към другостта), то можем да твърдим, че се деконструира етичната система и се преживява инкриминираността на изстъплението (като ревизия на смисълът да сме в общежитие до безсмислие на питането за това). Така изстъплението се явява друга (в съответност на преживелищността му) цялост на смисленото и

ще е конструктивност, съотнесена точно към тази оразличеност, което и изобщо причинява ставането (като деструкция на съпричастието до анархиране му във виталността) и казваемостта му. По семантична конклюдентност касаеща цялостта на езиковото поле, когато нещо казвам, то казвам посоченото извличайки го от всичко останало и така го знам (него, като с всичкото), но не го казвам (не него казвам, но го мисля континуумно). Така отказът от съглашение за конструирането на разбраността в общението кохериращо на (множеството на) изстъплението не го премахва от възможното за съгласяване изобщо (отъждествяването на неща е всъщност приближеност на мислимости при фиксиран и знат допуск на несъответност им и е реверсивна тенденция на дисоциирането им, което е все пак сложимост към някаква сходимост им), а проблематизира намереността му в тренинга (доколкото то е аномалност ще удържа да е, докато не попадне в случай на съпричастие). Поради това случаят на тренинга в изстъпление не е симулиране на живот (зрелище в традиционното му възприемане като направеност), а витално ставане и е въведеният вече по-горе медиен (симулативен) конструкт едва при наличието на свидетелстващи (го) с контекстна дефиниция да са в заедност (а не в цялост сега-ставащи). Тренингът на изстъплението е демонстратор на намислеността на протоколите, през които съпричастието е самопроизводимост през употребата му за въвеждане на доверие в общението към безсмислеността на стоенето в общежитие (ако събраността е заварван ни институт на власт на понятността).

Методът на изложението е спекулативно разсъждение, което е вложено към опит за абстрахиране на емперичния опит до концептиране му. Тезата нататък твърди съществена свързаност между съзнателността (само-отъждествяването в акт на замисленост при знаенето на мотив на това) и съществуването (поне преживяването на такова). В този алгоритъм на смисляне изглежда като че ли разбирането на функционалността на съзнанието ще се предопредели от разбиране на функционалността на езика, на който се споделят (или съхраняват) съдържаемите му (които има да репрезентира същия този език). Но така е, доколкото ползването на език за споделянето и мисленето прилага езиковите конструкти, създавайки илюзия, че това е същността на съзнанието – тя за изложението е това-

такава, защото така можем да го изречем (промислим) и съответства на това, което можем да мислим (не на това, което можем като морфирана човешкост да имаме в познатост-ни). Тава, което ще имаме в съзнанието си, не е онова, което можем да мислим (защото можем да знаем и немислимото като отграничено от познаваемото), не е онова, което можем да кажем (защото е такова единствено в езика, на който няма да е разбираемо), а е онова, за което преживяването ни сигнализира, че имаме за себе си. Така, за настоящия анализ, не можем да твърдим несъзнаваемото като възможно (да е това-такова в буквалност му на отгътно на съзнанието), ако имаме индикация за него, придобита като преживяване. Същото не пречи преживяването да е с флуидно значение и да му се приписват произволно мотивни множества (причинни или асоциативни гроздове на смисленост). Изложението гледа на преживелищния режим като на индексираща-ни (жизнена, на живящ) асамблиционна енергия, която ще бъде (това е и институционалността му, доколкото е норма на съзнатост) мащабирана през смисленост до речима/знаена от себичност – точно нея (себичността) и определила. Така анализът тук се отказва и от зоните на несъзнатост и от формулирането на критерии, според които нещо ще бъде или не допускано до съзнанието (до изговоримостта). Доколкото изложението поставя под съмнение познавателната стойност на причинно-следствените връзки (замествайки ги с мотивни гроздове на смисленост), то и не пита за нищо предхождащо завареността на акта на съществуване (сложеността в съзнатост и производните ѝ автоматизми на смисляне на съгласението да сме в заедност).

Анализът тук не равни негативността (културната неpreferируемост) в понятийната диада с деструктивността на преживяването, тъй като така би се заличила дихотомията между отъждествяването в акта на съществуване (живостта по презумпция на концепта ми се преживява като негатив – някаква ограниченост на себичността) и полиосъществеността, която ерозира не друго, а предположимостта на съществуващото в констелацията на общението. Конвенциите, институционализиращи общението и разставеностите на функционалностите в тях са езикови отлагания на практикуване на доверие към смислеността на заедността, чиято успешност е функция на ресурса на недоразбраност и добронамереността

(склонеността към съгласеност). Точно на тези параметри на разбраността конвенцията (всяка завареност ни) е в унаследимост и така констелира автоматично на първоказването съ-общащите се. Разбирането не просто картографира действителното (на конвенционалността), а му дава статус на такова. През разбирането, че констелирането корумпира всичковъзможността на субективацията, доверителността му застава в режим на неопределимост (неопределеност) и смислеността вече не удържа в разбирането – казваемо е всичко (а е някак-си казваемо и от всеки в констелацията на общените, доколкото е семпло съобщимото им от употребата на езика, която така е известявана самосмислена), доколкото е съзнавано като условно понятното (деинституционализиращо нормите на универсалност на разбираемото някак/точно-така). Ако нищо не друго не може да се каже в достоверност за сломяването на предвидимостта, произтичаща от доверителността на общението, то може да се изрече, че пребиваването в изстъпление е инвазивно в съотнесеност към доверието индикиращо смислеността да се стои в съпричастие (оттам сходимото му преживяване е разбирано като деструктивно) и че обект на изложението е какви ментални операции са извършени (в умълчаност им), за да изглеждат нещата така (каквито за нас са в убедителност) съзнавани.

Доверителността все пак е наставеност към някак в предварение смислян идеален модел, който ще бъде преактуализиран в емпирията на общението, т.е. никога няма да е в замислеността си и не ще да е точно съпричастността, но няма как иначе да бъде разбирано казаното. В този алгоритъм, предвидимостта не е обвързана с непременност (на наличие на причина и следствие), а на протоколи, в грозденето на мотивни явявания гарантиращи постигане на смислеността. Предходното е обяснимо единствено, ако нещото, определимо като следствие (в опростеното му разбиране) не се мисли резултирано по производност на известена причиненост му, а като повиканост на условности на понятиенето, през които ще се разбира като ставащо, в тенденциозна изключеност на оставените без внимание паралелни ставания (на „неща“ отвъд легитимните за коридора на разбирането). Така всяка разбраност ще е такава във вариативност и склонима към ядро на замисленост на

света (в което изцяло разбира се, като да съм изчерпателно изречим), за да определи универсалността на смисляното (с опора в недоразбраността, която въвежда автоматизма на протоколите на съгласуемостта през език, доколкото той рой неизчерпаемост на инвенцията на казването, а съпричастие закотвя значенията) като статична компонента на понятността на изречимото в емпириката на общението. Изглежда езикът да ме съдържа, без да имам друга свобода да се кажа, освен като имам от него и знаейки това – мислен като конструиран да съм (точно този) единствено в института на така наричане ми (мене). Следователно, парадоксално ще съм, доколкото съм противопоставен на изречимостта ми (в скритост ѝ), на която няма и как да съм причиненост (доколкото съм, защото в отделеност съм и така съм в неизговоримост, безразбиран). Езикът ще представя не наличието ми, а протоколите на възможността да бъда разбира се, при което е без значение друго, освен попадналостта ми в институализацията. Така наричането е властови акт на продуциране на известното от протокола (и така предвидено му), същото и знаем, и оставяме да ни мисли (прави) казвайки (се, нещо), едновременно знаейки, че друго не можем да сме (в разбираемост ни) и, че това, което сме (така разбрани) никак иначе не сме. В този алгоритъм динамизирането на протоколите на смисляне би отключило за предефиниране легитимността на казанията (функционираща като гилотина на смислите) до съвпадане с преживяемостта на тавтологичност-ми. Във въвежданото тук разбиране всичко в/на ставането се определя от преживяването (му) и изглежда възможно посредством конструиране на случая на станалост-ни (емпирията на ситуационността) през динамизирането на смисляното (преакцентиране на същественостите), да повлияваме на преживяването разбирайки процесът (вторично, възползвали се/претърпели от него) като власт на езика върху (не)съществуването. Ако допуснем, че предходното не е (оспонтанено) преконструиране на ситуационността в актуването ѝ, което би и дало някакви в повтаряемост формализирани очертания, а кажем, че променяме някакво (встъпително контекстно) отношение към обстоятелствеността (което е и хоризонта им на разбиране), която я описва (за нас), преакцентирайки ги и понятейки иновирана смисленост (псевдоуниверсалия, разминаваща се с гносеологичната си

основателност), тогава съ-общението, което го постига ще има трансформираща преживяемостта функция, а и нищо не пречи да допуснем (да кажем), че всяко значимо общение преформатира ситуацията (и това е точно значението му), образувайки събитийност през удивление (че е извлечим смисъл от живеенето повече от вложимия му в ставането да е понятност), метаморфозирийки значимостта на случая в съ-битие (разтваряне на казаността във фоновони съзнание, някакъв „магнетизъм на рояка“ отвъден на понятността). Оставяйки функционалността на протоколите и декласирайки универсалията фиксирана на изхода им, те ще представляват семпли правила на игра (правене на съществувания, в безсмисленост на съществуващото) синхронни на всяко попаднало им преживяване – по нататък в текста това положение на нещата ще наричаме да е статус на изстъпленост (им), а случаят им „тренинг“.

Действителното за изложението е такова не по силата на някаква-му като-трансцедентирана подаденост (обективност), а поради промените, настъпващи в регистриращото ги възприятие (в отлика на иначе-действителното, което е такова, защото трае извън наблюдаването му). Така действителното ще е възприемаемо в степенята, в която можем да смислим промяната (придошла с действието), независимо от прага на въздействие ѝ (тя може и да е хипотетична, доколкото осъзнаването включва и собствените на съзнанието механизми и евентуалната им продукция, при което действителното ще е равносилно на полето му на въздействие, и така неемпирично), което означава, че съзнаваемото е от нещо (някак в самото него различно-му) определимо и така контролно на някаква самосъзнаност, чиито функции няма как да узнаем, тъй като няма с какво да сравним задържането на протоколите ѝ (те би следвало да са досъзнаваеми, автоматични и случими извън/за всеки случай на ставане). Точно тази протоколност за изложението е неустойчива предпоставеност (доколкото субектност не означава непременно един или единен субект на преживяемото), която се нуждае от самотъждественето за да трае в последователност-си – в устойчивост така е сложимо не действителното, а инерциоността на субекта, излъчен през акта на съществуване и твърдян, доколкото изобщо е в увереност преживяван (дерационализиран). Така действителното е такова, доколкото е асоцируемо към преживяемостта (а тя ще подава променяемостта и действието като

това, което действа-за-субектността и така анализа изчерпва формалните характеристики на ставането), при което ще имаме преживяване дисоцируемо от преживяването на действителност (знаещо я в усъщност, защото произведено е), т.е. удвоеност на преживяването и така наличие на субектност (която да преживява). По отношение на другостта (която е действителна, защото е непредвидимост, т.е. дори непроменяемостта ѝ е смислима като действие – на въздържане, измълчаност) удвояването парадоксира в знание, че актът на съществуване-ми е лишаване на другостта от точно възможността да е съществуваща. Тоест не себичността, а чуждостта е чрез съществуването (на менето) безсвободна (точно да е в съществуване), което не просто я поставя в зависимост ми, но и прехвърля отговорността за нейното (евентуално, но неслучимо вече в актуалността) съществуване върху мен(ето). Така етичният код касае не друго, а изцяло мен и съзнанието, че само по избор-си, през намерение съм понесъл съществуването на всички (всичко) и така съм в отговорност на питането за смислеността (на всичко), но не и спасил го от изобщо съществуването (доколкото то е преживяемо като да е обремененост), защото чрез своята креация съм го сторил налично-ни. Креирането ще е и неотменимост ми, доколкото в завареност му съм, вече приключилост, в едновременност за всичкостта станалост, ако така намерил съм се (казан). За окомплектоването на казваемостта на етичните аспекти на субектността остава да въведем понятността на преживяването, постигана през удвояването, като езиков комплекс, изглеждащ смислеността му към някаква подобоуниверсалия. Доколкото съжителството е склоненост към съпричастие, то няма как друго да е (в повече от) освен вечнееене. Така себичността има да се пожертва (да просъществува), за да придобие винагишност, но тъй като убедеността в съществуването е завареност-ми в акт на замисленост (и разпределяща към другостта безсъществуването), изглежда да се жертва чуждостта. Двужначността на съществуването е възможна за смисляне (в приспособимост към някакво съпричастие), единствено ако е някак сложеност на ставането в езикова конструкция, която да разплати значенията на казването, отдавайки понятност и към общимата същественост им (освен към нонсенсът на виталността им и нечленоразделността). Езикът ще осигурява недоразбраност (на казва-

ното като ставащо в наличност-ни), защото е производство на значения в изтичане на биография извън наличното (общо-ни, семпло агорно място, където никой няма, не и именован), оттам и склоненост към (универсализирана, стартираща автоматизмите, подаващи към понятността Свят) смисленост. Така ще разбирам преживяването си, едва когато то постигне смисленост в приходилост на всички (събрани) и те го съ-общят като светът на обитание ни.

Резултати

Съотнесено към механиката на разбираемостта, казването на всеки отговор на питане е релевантен единствено към условията, формиращи възможността за задаване на въпроса, като изглежда да е недопустимо разбирането му във валидност извън тях, следователно напрежението на питането би следвало да отпада при преобосноваване на общите условия, при които смислянето е необходимо (възможно). С отпадане на доверителността в смислеността на стоенето в общезитие би следвало да отпадне питането за травматичния житейски опит – докато то е самоочевидна намереност-ни, то значи, че на съживенето по някакъв начин се подава съпричастие като перспектива и се допуска, че като страничен ѝ ефект ще трябва, реализирайки го, в осмисленост на всяка преживелищна изсипаност да сме в удовлетворена (защото в смисленост на живостта сме) еуфория (от изобщо възможността за споделяне, съобщаване, на ставащото). Ако последното не е така (не се преживява доминираща всичко друго еуфория), то се очаква да има разминаване между интензитета на смислеността и някаква алтернативна дисоциираност (предположена от недоразбирането, в което са утаени деструктивните процеси на себичността, за да е постижимо съгласуването в протоколите на общението), или не се осъзнава като предел на смислеността съпричастието към нещото на общезитийността (едното, оцялостяващо-ни). Тогава преживяването сигнализира направеността на съпричастието и манипулативния му ресурс, чрез който сме приведжани към еднозначност-ни (в съществуване) по влиятелност на езика на общението и в удовлетворяване на властовия му натиск да сме някаквото-нещо на предхождащо ни знание (за положението на нещата, поне на наречитите). Така на деефоричността може да се гледа като на разядосана

бунтовност и страдането е самоопределяне, преживявано като тъждествене с есхатологичното (прииждащо от безсъществуването) чуждо на езиковото поле на доверилите се в някаква смисленост на заедността, определима посредством съпричастието. Доколкото съществуването се подава в настоящото изложение като травматична преживяемост и попадане в страдане (формализирана чрез отсичане на всичковъзможността на себичното), то изглежда, че за този анализ самият акт на съществуване е деструктивен по отношение на съпричастието, но всъщност се гарантира, че разбирането му няма да е поставяно в зависимост от протоколите на общението и ще отстои в полосата на волеизявление като придошло в свободност от себичността – тя ще влиза в живостта в своеволие, предоставила се на непредставимостта на есхатологичното (умълчаното). Разбира се, за изложението остава отворена вероятността негативното преживяване да е насочена от реалитя корекция на въведената през понятността илюзия за съжителството като смислимо и някак предназначимо поради това (склонимо към универсални принципи на разбирането му) към нещо извън себе си. Смислимостта е такава, защото такава можем да я разбираме, което няма отношение изобщо към смисъла – във виталността нещата са такива, каквито са (но няма как да го знаем, освен през деструктиране на понятното, прихождащо до съзнанието като негативна преживяемост). Снемането на съпричастността повлича и синхронизирането на предвидимостта с разбирането, което всъщност определя изцяло актуалността – това, което ще става, ще става поради това, че не може да се случи иначе за нас, станалото е такова-някаквото в подбيراщ-ни случай на ставане, на който ще сме в разположеност, поради несводимостта към понятност. Да сме случими за изложението означава да сме в режим на несъществуване (безпредвидими), виждано като процесуалност на същественостите (все пак помислимост) за неговорим, но някак усвоим през употребата му език (и неуточнима доверителност му). Така, в този анализ, нищо-то на нещата и проекциите му в общението са невъзможни – ако нещо свидетелстваме станало/ставащо като да е нищо в казаността няма как да знаем дали то не е семпла преживяемост (с което все пак нещо се описва) и маркер на себичността. В реверсия съждението означава, че случимото няма задължение да има

друга, освен езиковата си основателност – казаното (дори да е безразбираемо) е еквивалентно на необходимо, доколкото нищото е неизречимо (а нещо-то все пак за някого, сезирания или речащия, изреченост е, независимо дали съм имал намерение нещо да кажа). Допускането за казаност определя, че някак в език и случай ще/сме попаднало, но и че можем да мислим случая като произволен (не като за мен предназначен, а капанен спрямо ставането). Това означава, че в езика сме някак привиканост, никоя казаност не ни има предвид – сочи разбираемостта, не и персонификация, в отличие от констелирането в общение (там в нормата му на нормалност се съдържат монополи на казвания, доколкото така се гарантира разбираемостта и предвидимостта, поради спазването на ролевите идентификации в разчетена им разставеност до степен на конвенционалност). Доколкото идеята за конвенционалността („навикът“ да мислим нещата като да стават някак, не и някак-си, а така както ставали са) противоречи на актуалността и защото е сложена в унаследена (за всеки от случаите ѝ) функционалност на персонификациите, конвенцията (в ентимемна икономия на изричането ѝ) не се дефинира в изчерпателна изричност (и предварително на ставането си), а се форматира едва при оспорване на спазеността на параметрите ѝ (нормата ѝ на правилност), т.е. за в бъдеще, като се твърди в нищожност (по грешка на перформативността му – вж. (Остин, 1996, с. 24 – 25) тъй или иначе станалото (което казва като конвенционално съдържаемо на действителното единствено възможността за оспорване на функцията на актуализираното като да става, но не твърди нищо за истинността на езиковата реалия на персонификацията на персонажите в квазисюжета, която ползва като основание си). Така в сингуларната серия на коя да е някак разграничима от витална среща конвенция първата и всяка актуална станалост ѝ никак и не е съвсем (в нормата на правилност ѝ) конвенционална. Все пак изглежда сломяването на очакваната съпричастност да е просто ментална инфантилност, доколкото е ясно, че не биха съществували в такава системност им протоколи за постигането му (чрез властово „пресяване“ на нерелевантните му явявания), ако гарантирането му се подразбираше от намереността на съжителството. Би следвало да е някъде попътно от разсъждението отпаднала алтернативата, в която светът е безсмислен,

съжителството накърнимо и яснотата, че заедността е умозрителна конструкция, подкрепяна преди всичко през отсъствие (преживявана разочарованост от неслучилото се). Не е ясно, обаче, как съзнателността успява да поддържа изумителността на разочароваността, при все че тя е естествения живелищен компонент на общението, ако противоречи на някакво (интуирано/носталгирано) същинско положение на нещата, или преакцентирането му през ценностене, противопоставящо се на деструктивния nihilизъм наставен към бездовереността на събора ни. За да е така, следва да мислим прилаганата в изложението логична системност като частично предполагаща противоречия, до степен на такава пластичност, че да абсорбира всяко (произволно, изсипващо ентропия) наричане на неща, с което изследването на деструктивните преживявания предполага самоочевидност на разминаването между смисловите аспекти на изобщо (нещо) преживяване и език.

Заклучение

Съществуването за изложението е дефинитивно преживяемо като монадна карцираност, при което изстъплението демонстрира илюзорността на параметрите ѝ и отключва за съществуването вариативността на ставането. Същото пряко корелира с вижданата като повиканост от (употребата на) езика в случая станалост ни. Така парадоксирането на завареността на акта на съществуване в живот, повдигащ в едновременност всяка смислова алтернатива и поради това изсипване в безразборност на езикови полета (в които да е разбираемо случил се), влече със себе си неартикулируемостта на ставашото (доколкото всякак в едновременност става) и в крайна степен отказ от доверителността (към смислеността да сме сложими в съпричастие), валидизираща общението. Изстъплението е преживявано като травмираща деструктивност, доколкото е разпад на достоверността на самотъждественето, схождане му към ерозираше заедност и захвърляне в свободност без предела на живеенето на менето (в твърде действителност-ми съм всеки възможен, всички). Лишеността от автоматизираните протоколи, през които се смисля общението функционали като-прото-реч всяка силогичност, предназначавайки я към вътрешен друг (чуждостта ми в присвоеност-ми), с когото в сдвоеност, а не

в дихотомия съм преотъждествен. Изстъплението изглежда да не е самозабрава (амнезия-ми, каквато би било семплото трансово състояние), а уширяване на съществуването чрез разплавяване му през другостта до увереността, че съм (съществуващ, с кулминация на интензитирането ѝ в безсъществе-ми, при което изчезва изобщо питането за съществуването, всяко питане). Повдигането на потенциала на всеки (всичкото му) да е в съществуване като да предефинира границите на съществе-ни и преживяването е на неусамотимост, в която доминираща е съвместността (преживявам това, което е фоновото преживяване в полихромността на сдвоенето, цялостта-ни, където сме в съвместеност). Така анализът сочи актуалността на ставащото, доколкото, изглежда, каквото и да става (така и става), то е все пак предназначено да е такова (преживяемо и преживявано) за всички, което е като че ли единственото валидно за изстъплението фоново очакване. Деструктивно преживяването остава да е синхронно на сходимост към съответстващ му статус на общежитийността (където не сме в безопасност, а тя е недоверителна-ни, поради което и езика ѝ – безпонятен, нечленоразделен), към който сме съотносими като в анонимия – така всички сме (като в неразделимост), в едновременност си, струпани. И отново: някъде в изстъплеността ще е картографирана (преживяваност на) някак осъвместеност-ни, през която (като да сме) в разбиране, че не за заедност сме (в общение), а поради носталгия по (из)цялост – биващи в окончателност (казани, затова и смълчани), при отмененост на съществуването (в единичност-ни). И още. Поради постулирана в изложението изрична неартикулируемост в произволна понятност-му на тренинговото (изстъплението) съдържание, не може да бъде достоверно обосновавано обратното – аргументацията би била смисляна като хипертрофирало неразбиране (безпосветеност), семпла интензификация на недоразбраността на казванията, иначе гарантираща изобщо смислеността (и ставането) на общението, а оттам и на ерозия на заедността (което и би било точно деструкция ѝ, така преживяност, а преживяване единствено се твърди). Така изглежда изложението спекулативно да е осигурило себе си срещу подмяна на смислеността му (защото всичко разбираемо-ни може да бъде казвано от всеки и схождано към произволно изречимо) и се е самозаключило

(срещу всяка друга-му опитност), изчерпвайки възможностите да казва (нещо смислено в протокол на поняте не му), но остава в предложеност да е емпатирано.

ЛИТЕРАТУРА

1. **Аллахвердов, В. (2000).** Сознание как парадокс (Экспериментальная психология, Т. 1). Издательство ДНК. Санкт-Петербург (Новые идеи в психологии) SBN 5-7822-0032-4. (Allahverdov, V. (2000). SOZNOANIE KAK PARADOKS (EKSPERIMENTALNAJA PSIHOLOGIKA, T. 1) Izdatelstvo DNK. Sankt-Peterburg (Novye idei v psihologii) SBN 5-7822-0032-4.)
2. **Остин, Дж. (1996).** Как с думи се вършат неща. Лекции, посветени на Уилям Джеймс, прочетени в Харвардския университет през 1955 г. ИК „Критика и Хуманизъм“. София, 1996. (Ostin, Dj. (1996). Kak s dumy se varshat neshta. Lekcii, posveteni na Uiliam Djeymz v Harvardskia universitet prez 1955 g.. ИК „Kritika I Humanizam“, Sofia.)